

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/103/2020
Identifikačné číslo spisu:	8708211392
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8708211392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej republiky, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdková č. 36, IČO: 17 335 345, proti žalovaným 1/ Mgr. L. D., bývajúcej v P., M. č. XXXX/XX, 2/ W. U., bývajúcemu v P., Z. č. XXXX/XX, 3/ R. U., bývajúcej v P., Z. č. XXXX/XX, zastúpeným JUDr. Martinom Tomasom, advokátom so sídlom v Poprade, Francisciho 3288, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C/267/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. novembra 2019 sp. zn. 19Co/204/2018, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 26. apríla 2018 č. k. 11C/267/2008-876 zamietol žalobu a vyslovil, že žalovaným 1/ až 3/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) priznáva nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa po jej úprave žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva k bližšie označeným nehnuteľnostiam, ktorých pôvodnými vlastníkmi boli L. M. s manželkou M. a ktoré štát nadobudol na základe konfiškácie podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR. K predmetným nehnuteľnostiam notárskou zápisnicou N 240/96, Nz 241/96 z 19. marca 1996 o osvedčení vyhlásenia o vydržaní podľa zákona č. 323/1992 Zb. W. U. a U. U. vyhlásili, že sú ich výlučnými bezpodielovými spoluvlastníkmi. Svoje vlastníctvo odvodzovali od titulu prídely realizovaného v roku 1958. Následne darovacou zmluvou z 19. marca 1996, ktorej vklad bol povolený pod č. V XXXX/XX darovali v celosti túto nehnuteľnosť svojmu synovi W. U.. Následne žalovaní 2/ a 3/ odpredali nehnuteľnosti žalovanej 1/. Žalobkyňa tvrdila, že pôvodná parcela č. XXX bola poštátnená na základe konfiškácie podľa dekrétu č. XXX/XXXX a neexistuje žiadny prídely na uvedenú parcelu, preto osvedčenie o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním k parcele č. XXX nie je správne. Žalovaní tak nadobudli sporné nehnuteľnosti od nevlastníka, lebo ním je štát v správe Slovenského pozemkového fondu.

1.2. Prvoinštančný súd uviedol, že právní predchodcovia žalovaného 2/ nadobudli časť sporných

nehnuteľností na základe osvedčenia N 240/96, NZ 241/96 a po dobu 10 rokov od zápisu uvedenej notárskej zápisnice neuplatnila žalobkyňa vlastnícke právo k osvedčeným nehnuteľnostiam; urobila tak až 1. decembra 2008. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 2 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov platného do 1. decembra 2000 (ďalej len „zákon č. 293/1992“) a dodal, že žaloba bola podaná na súd v podstate po 12 rokoch od vydania osvedčenia. Žalobkyňa nevyužila všetky procesné postupy, ktoré jej zákon č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom ponúkal. ROEP v k. ú. U. bol schválený, a to rozhodnutím č. C XXX-XX/XXXX-XX-zXXXX/XX z 30. septembra 2002, kde štát opätovne nevyužil svoje možnosti dané mu zákonom. Žalobkyni teda uplynuli všetky ako procesnoprávne tak aj hmotnoprávne lehoty na uplatnenie práva. Súd má za to, že štát nemôže mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem, keďže sám svojimi rozhodnutiami prispel k takému stavu a tento v podstate zapríčinil.

1.3. Prvostupňový súd ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaní v konaní predložili prídelovú listinu zo dňa 1. júla 1954 vydanú v prospech X. V. a manželky K., rod. C., U., kde predmetom prídelu bola okrem iných aj parcela pozemkového katastra č. XXX k. ú. U.. Uvedená parcela bola predmetom dedenia.

1.4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Výslovil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu 100 %, pretože boli plne úspešní. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. novembra 2019 sp. zn. 19Co/204/2018 napadnutý rozsudok potvrdil a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že aj keď je možné súhlasiť s odvolateľkou, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v niektorých bodoch odôvodnenia či už nepresný, alebo rozporný, no na druhej strane je možné z neho zistiť myšlienkové pochody vedúce k rozhodnutiu. Odvolací súd sa preto stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie čo do záverov o nutnosti žalobu zamietnuť, a to v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, preto naň poukázal.

2.1. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie bol toho názoru, že predmetnú žalobu bolo potrebné zamietnuť. Už iba skutočnosť, že žalovaný 2/ nadobudol predmetné nehnuteľnosti darovacou zmluvou z roku 1996, ktoré následne boli kúpnuou zmluvou prevedené na žalovanú 1/, najneskôr od roku 1996, t. j. od uzavretia darovacej zmluvy v marci uvedeného roku, je možné začať počítať desaťročnú vydržačiu lehotu, a to už aj v prospech žalovanej 1/, ktorá predmetné nehnuteľnosti nadobudla následne kúpnuou zmluvou v marci roku 2005. Desaťročná lehota na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním tak uplynula v marci roku 2006. Ak žalobkyňa uvádzala, že spochybnila vlastnícke právo písomnou výzvou zo dňa 21. decembra 2006 a následnými úkonmi, bolo to už po uplynutí desaťročnej lehoty na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním v prospech žalovanej 1/ pri započítaní vydržacej lehoty jej právnych predchodcov.

2.2. Ďalej uviedol, že ani úvahy súdu prvej inštancie ohľadom vyhodnotenia existencie dobrej viery držiteľmi predmetných nehnuteľností neboli zjavne neprimerané. V predmetnom konaní pri posúdení oprávnenosti držby boli zistené skutočnosti, umožňujúce s istou mierou presvedčivosti zdôvodniť ako dobrú vieru jednak u žalovanej 1/ v tom, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla riadnou kúpnuou zmluvou od žalovaných 2/ a 3/ a tiež žalovaného 2/, ktorý nehnuteľnosti nadobudol darovacou zmluvou v marci roku 1996 od svojich rodičov. Všetky uvedené okolnosti svedčia pre existenciu objektívnej dobrej viery uvedených subjektov. Odvolací súd preto dobromyseľnosť držiteľov, t. j. žalovaného 2/ a žalovanej 1/, považoval za oprávnenú a správnu.

2.3. Pokiaľ žalobkyňa spochybňovala dobromyseľnosť rodičov žalovaného 2/, táto podľa názoru odvolacieho súdu nemala vplyv na dobromyseľnosť žalovaného 2/ a žalovanej 1/, ktorých možno považovať za oprávnených držiteľov (bod 31 dôvodov odvolacieho rozhodnutia). V tejto súvislosti ďalej uviedol, že spochybňovanie nadobudnutia vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalovaného 2/, teda jeho rodičmi (či už od prídelu L. P. a jeho manželky, od prídelu L. C. a jeho manželky alebo od prídelu X. V. a jeho manželky), nemohlo byť vyhodnotené - vzhľadom na ďalšie prevody - ako nie v dobrej viere nadobudnuté nehnuteľnosti žalovanými 1/ a 2/. Rovnako nemohlo byť v ich neprospech ani to, že došlo k nesprávnej identifikácii predmetných nehnuteľností.

2.4. V neposlednom rade odvolací súd dodal, že ust. § 130 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka výslovne uvádza, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Preto, ak v predmetnej právnej veci žalobkyňa spochybňovala oprávnenosť držby žalovaných v predmetných nehnuteľnostiach, vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie je potrebné s prihliadnutím na zistené okolnosti danej veci oprávnenosť držby predpokladať.

2.5. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že odvolací súd tým, že poskytol ochranu „dobromyseľne nadobudnutým právam“ žalovaným 2/ a žalovanou 1/, odchyľil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (3Cdo/223/2016, 3Cdo/115/2016, 3Cdo/144/2010 a 5MCdo/12/2011) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) I. ÚS 50/2010 a I. ÚS 239/2016. Namietala, že sporné parcely, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania, zodpovedajú parcele č. XXX a nie parcele č. XXX. Predmetom notárskej zápisnice N 240/96 z 19. marca 1996 bola parcela č. XXX, teda rodičia žalovaného 2/ osvedčili parcelu č. XXX a túto toho istého dňa darovali žalovanému 2/ (ich synovi). Žalovaný 2/ (a jeho právni predchodcovia) a ani žalovaná 1/ potom nemohli vydržať parcelu č. XXX, ako tvrdil odvolací súd. Až do roku 2002 svedčil zápis vlastníctva k parcele č. XXX štátu, kedy následne na základe konania ROEP bola táto parcela zapísaná v prospech žalovaného 2/, a to bez toho, aby tento disponoval platným nadobúdajúcim titulom k tejto parcele. V rámci konania ROEP vlastníctvo k parcele č. XXX získali v roku 2002 G. V. a spol. a správny orgán v odôvodnení rozhodnutia (iba) odporučil, že žalovaný 2/ bude vlastníkom vedľajšej parcely č. XXX. Žalovaní 2/ a 3/ odkúpili spornú parcelu až kúpnu zmluvou zo 7. apríla 2003, a teda až od roku 2004 sa reálne stali vlastníkmi spornej parcely č. XXX. Z uvedeného vyplýva, že vlastníctvo žalovaného 2/ a jeho právnych predchodcov bolo napádané (sporné) už od roku 2002. Vzhľadom na uvedené nemohlo ísť zo strany žalovaného 2/ (jeho právnych predchodcov) a žalovanej 1/ o dobromyseľnú držbu parcely č. XXX a nedošlo ani k uplynutiu 10-ročnej vydržacej lehoty, stanovenej počnúc od darovacej zmluvy z 19. marca 1996. Na základe uvedeného potom treba tak darovaciu zmluvu z 19. marca 1996 ako aj kúpnu zmluvu z 23. marca 2005 považovať za absolútne neplatné právne úkony. V neposlednom rade žalobkyňa uviedla, že odvolací súd sa ani nevysporiadal a neodôvodnil, prečo nepostupoval podobne ako vo veci sp. zn. 21Co/234/2014, kde v podobných súvislostiach bolo žalobkyni vyhovené.

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedli, že dovolacia argumentácia žalobkyne v súvislosti so spornými parcelami č. XXX a XXX nezodpovedá realite. Navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu dovolacích trov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Táto otázka je otázkou zákonnosti (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 172/06, IV. ÚS 35/02, II. ÚS 137/09, II. ÚS 142/09, I. ÚS 531/2016, m.m. I. ÚS 214/2016).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Uvedené okolnosti (viazanosť dôvodmi dovolania a skutkovým stavom) boli relevantné aj v rámci tohto dovolacieho prieskumu.

11. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania (pozri aj bod 6 in fine).

12. Žalobkyňa podala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom [ako uviedla v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP]. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Ak takáto konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu súdu chýba, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

12.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

12.2. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3Cdo/141/2018). Inak povedané v prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priechiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

13. Z dovolania vyplýva, že žalobkyňa najskôr zrekapitulovala obe rozhodnutia nižších súdov. Následne vo všeobecnosti namietala, že odvolací súd nemal rozhodnúť v prospech žalovaných a poukázala na niektoré rozhodnutia dovolacieho a ústavného súdu; z niektorých z nich potom generálne citovala. V ďalšom cez prizmu ňou prezentovaného správneho skutkového stavu (ako opozitum skutkového stavu zisteného nižšími súdmi, pozn.) opísala priebeh užívania a nakladania so spornými parcelami, problémy s ich identifikáciou (parcela č. XXX a č. XXX), plynutie vydržacej lehoty, na základe ktorých skutočností nemohli potom žalovaní dobromyseľne vydržať spornú nehnuteľnosť (pozri bod 3). Jadrom podaného dovolania sú teda skutkové otázky, týkajúce sa predovšetkým identifikácie spornej nehnuteľnosti (parcela č. XXX vs. parcela č. XXX) a celkový nesúhlas žalobkyne so zamietnutím jej žaloby. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

13.1. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala, že v inej veci odvolací súd v podobných súvislostiach jej dal za pravdu (21Co/234/2014), uvedená námietka už na prvý pohľad nemá charakter nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, (iba) ktorý dovolací dôvod žalobkyňa namietala. Navyše «rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva. Z judikatúry Ústavného súdu v tomto smere vyplýva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej argumentácii (bližšie pozri nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 325/2016). Na nápravu tohto nežiaduceho stavu pozná právny poriadok celý rad právnych prostriedkov i spôsobov na usmernenie judikatúry ... senátu Najvyššieho súdu ... pri rozhodovaní o dovolaní in concreto nepatrí právomoc posudzovať a zjednocovať rozhodnutia nižších súdov v iných konaniach, ktoré neboli súčasťou inštančného postupu v rámci danej veci» (7Cdo/180/2015).

14. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

15. Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, odmietol dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. f/ CSP.

16. Nad rámec veci a na margo ťažiskových námietok žalobkyne v podanom dovolaní najvyšší súd dodáva, že odvolací súd otázku formálnej identifikácie spornej nehnuteľnosti nepovažoval za kruciálnu

pre svoje právne závery, na základe ktorých bola v konečnom dôsledku žaloba zamietnutá. V tejto súvislosti odvolací súd (iba) uviedol, že v neprospech žalovaných nemôže byť „ani to, že došlo k nesprávnej identifikácii predmetných nehnuteľností, k uvedenému je možné dodať, že ... fyzické ovládanie je len jedným z možných spôsobov nakladania s vecou. Záleží na objektívnom posúdení, či niekto - so zreteľom na zvyklosti, skúsenosti a všeobecné názory - nakladá s vecou. To je zjavné najmä u pozemkov; keď napr. držiteľ na pozemok nemusí celé roky vstúpiť, môže ho nechať ladom a napriek tomu, ak sa jeho držby neuchopí niekto iný, zostáva držiteľom nehnuteľnosti. Navyše pre posúdenie ako oprávnenej držby nadobúdateľa pozemku nie je nutné, aby nadobúdateľ nehnuteľnosti na základe zmluvy svoju predstavu o jej predmete porovnal s katastrálnou mapou alebo so zameraním hraníc pozemku" (bod 32 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Inak povedané v tomto ohľade dal odvolací súd prednosť stavu materiálnemu, pred formálnym, ktorý záver - sám osebe - nemusí byť celkom zjavne neodôvodnený.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.